

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **FORKLIFT CZ s.r.o.**, se sídlem Českokobrodská 36, Praha 9, zastoupený JUDr. Milenou Novákovou, advokátkou se sídlem Rooseveltova 37, Český Krumlov, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2016, č. j. 3 Af 63/2016 - 43,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2016, č. j. 3 Af 63/2016 - 43, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 8. 9. 2016 podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2016, č. j. 30387/16/5100-41458-711929, jímž byla zamítnuta odvolání žalobce podaná proti deseti zajišťovacím příkazům Finančního úřadu pro hl. m. Prahu ze dne 11. 5. 2016 a tato rozhodnutí byla potvrzena.

Usnesením městského soudu ze dne 15. 9. 2016, č. j. 3 Af 63/2016 – 30, byl stěžovatel vyzván k zaplacení soudního poplatku za žalobu ve lhůtě 7 dnů od doručení tohoto usnesení. Podle dokladu o doručení založeného ve spise městského soudu bylo toto usnesení doručeno do datové schránky zástupce stěžovatele dne 26. 9. 2016.

Usnesením ze dne 25. 10. 2016, č. j. 3 Af 63/2016 – 43, městský soud řízení o žalobě zastavil, jelikož lhůta stanovená soudem k zaplacení soudního poplatku marně uplynula a stěžovatel soudní poplatek nezaplatil. Napadené usnesení bylo doručeno do datové schránky zástupce stěžovatele dne 27. 10. 2016 a téhož dne nabylo právní moci.

Žalobce (stěžovatel) podal proti tomuto usnesení městského soudu kasační stížnost a navrhl, aby zdejší soud usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Stěžovatel namítal, že soudní poplatek byl v plné výši zaplacen dříve, než napadené usnesení nabylo právní moci, neboť soudní poplatek byl uhrazen formou kolků přímo na podatelně městského soudu v den, kdy napadené usnesení bylo stěžovateli doručeno, tedy dne 27. 10. 2016. Ke včasnosti zaplacení soudního poplatku odkázal stěžovatel na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 – 172 (právní věty publikovány pod č. 2328/2011 Sb. NSS), a ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 161/2015 – 16 (zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Vzhledem k tomu, že městský soud do dne podání kasační stížnosti sám napadené usnesení o zastavení řízení nezrušil, navrhl stěžovatel jeho zrušení Nejvyšším správním soudem a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle § 9 odst. 7 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, platí, že „[u]snesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci, a v ostatních věcech nejpozději do konce lhůty k odvolání proti tomuto usnesení.“ Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že učinil-li žalobce platbu soudního poplatku vylepením kolkových známek na podatelně soudu v den, kdy usnesení o zastavení řízení pro nesplnění poplatkové povinnosti nabylo právní moci, je namíste postup soudu dle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2007, č. j. 5 Afs 112/2006 – 41, publ. pod č. 1218/2007 Sb. NSS). Uvedené reflektoval i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 13. 11. 2007, Pl. ÚS 2/07, v němž uvedl, že nové znění § 9 odst. 7 věty první zákona o soudních poplatcích přináší „proti předchozímu, Ústavním soudem kritizovanému stavu, ve své podstatě změnu nejen formální, neboť nyní je možné poplatek zaplatit dodatečně do nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení a ve správním soudnictví toto usnesení nabývá právní moci doručením. To umožňuje zaplatit poplatek ze žaloby dodatečně, i když nejpozději též den, kdy došlo k doručení usnesení. Oproti předcházející právní úpravě, kdy bylo možno poplatek ze správní žaloby dodatečně zaplatit jen ve lhůtě stanovené soudem ve výzvě, se nyní výzvou stanovená lhůta fakticky prodlužuje ještě o dobu, kterou bude správnímu soudu trvat vydání usnesení, resp. jeho doručení, což není dle přesvědčení Ústavního soudu doba zanedbatelná“. Stěžovatel v daném ohledu rovněž důvodně poukazuje na zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 – 172, podle něhož „právní moci nabývá rozhodnutí teprve uplynutím posledního okamžiku dne, v němž bylo doručeno“.

Ze soudního spisu městského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že napadené usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 27. 10. 2016 a v souladu s citovanou judikaturou tedy nabylo právní moci uplynutím posledního okamžiku uvedeného dne. Soudní poplatek v předepsané výši byl uhrazen na podatelně městského soudu stejného dne, tedy 27. 10. 2016. Bylo tedy na místě, aby městský soud postupoval dle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích a napadené usnesení sám zrušil a v řízení pokračoval s tím, že poplatková povinnost byla dodatečně splněna.

pokračování

Ačkoliv zákon o soudních poplatcích v citovaném § 9 odst. 7 stanoví, že „[u]snesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal“, je toto ustanovení třeba vykládat tak, že pravomoc zrušit usnesení krajského soudu o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku má i Nejvyšší správní soud. K tomu lze odkázat např. na rozsudky ze dne 17. 7. 2008, č. j. 9 Afs 53/2008 – 37 a č. j. 9 Afs 54/2008 - 37, v nichž Nejvyšší správní soud připomněl judikaturu Ústavního soudu zakazující přepjatý formalismus a následně v obou případech shledal, že „[p]okud by v posuzovaném případě Nejvyšší správní soud ponechal v platnosti přezkoumávané usnesení krajského soudu o zastavení řízení, dopustil by se v intencích shora nastíněných ústavněprávních hledisek chybné interpretace dotčeného ustanovení zákona o soudních poplatcích“. Stejným způsobem rozhodl zdejší soud např. v rozsudcích ze dne 24. 3. 2016, č. j. 4 As 15/2016 – 25, ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 161/2015 – 16, či ze dne 16. 7. 2015, č. j. 9 As 116/2015 – 21.

Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude Městský soud v Praze vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Městský soud v Praze v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 30. ledna 2017

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu